

grupe, w ramach ogólnej kwoty dotacji limitowanych, ustalonej dla resortu w budżecie na dany rok.

3. Objęcie dotacjami przedmiotowymi artykułów, o których mowa w ust. 1, następuje na wniosek właściwego ministra, zaopiniowany przez Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów oraz Przewodniczącego Państwowej Komisji Cen.

§ 14. 1. Zmian stawek dotacji przedmiotowych w ciągu roku dokonuje się w następujących wypadkach:

- 1) w zakresie artykułów objętych systemem cen fabrycznych — gdy nastąpi zmiana ceny fabrycznej lub ceny zbytu albo obu cen łącznie, jeśli w wyniku tego ulega podwyższeniu lub zmniejszeniu różnica między wyższą ceną fabryczną a niższą ceną zbytu (§ 1 ust. 2 pkt 2),
- 2) w zakresie artykułów nie objętych systemem cen fabrycznych oraz w zakresie usług, gdy ulegnie zmianie poziom cen zbytu artykułów lub poziom opłat (stawek taryfowych) za usługi albo gdy nastąpi z przyczyn niezależnych od przedsiębiorstw zmiana poziomu kosztów produkcji (np. wskutek urzędowej zmiany cen zakupu surowców lub materiałów, zmiany płac itp.),
- 3) w wypadkach określonych w § 9 ust. 3 i 4,
- 4) jeśli w wyniku kontroli i analizy, o których mowa w § 15, ustalone zostanie, że wynikowy poziom kosztów własnych dotowanych artykułów lub usług — nie objętych systemem cen fabrycznych — jest niższy o ponad 3% od poziomu kosztów przyjętych za podstawę do ustalenia stawki dotacji, a obniżka ta nie jest wynikiem faktycznych osiągnięć w okresie obniżki kosztów, lecz jest skutkiem nieprawidłowej kalkulacji przedstawionej przez przedsiębiorstwa dla uzasadnienia wysokości dotacji.

2. W wypadkach określonych w ust. 1 pkt 2, 3 i 4 Minister Finansów dokonuje zmian stawek dotacji przedmiotowych ustalonych w uchwale, o której mowa w § 6 ust. 2.

3. Zobowiązuje się właściwych ministrów i zarządy centralnych związków spółdzielczych do występowania do Ministra Finansów z wnioskami o zmianę stawek dotacji przedmiotowych ustalonych dla resortu, jeśli wystąpią okoliczności przewidziane w ust. 1 pkt 2—4.

4. Minister Finansów może dokonywać zmian stawek dotacji przedmiotowych z własnej inicjatywy w porozumieniu z właściwymi ministrami i zarządami centralnych związków

spółdzielczych, jeśli w wyniku kontroli przeprowadzonej przez organy finansowe zostaną ujawnione okoliczności określone w ust. 1 pkt 2—4.

§ 15. Zobowiązuje się właściwych ministrów, zarządy centralnych związków spółdzielczych, zjednoczenia przedsiębiorstw państwowych, terenowe związki spółdzielcze i prezydya właściwych rad narodowych do przeprowadzania w okresach półrocznych oraz rocznych kontroli i analizy poziomu kosztów własnych dotowanych artykułów i usług.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 16. Uchwała nie dotyczy:

- 1) artykułów produkowanych lub usług świadczonych przez przedsiębiorstwa podległe lub nadzorowane przez Ministra Rolnictwa,
- 2) artykułów odzieżowych produkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe objęte planowaniem centralnym, przedsiębiorstwa państwowego przemysłu terenowego i spółdzielnie,
- 3) artykułów produkowanych lub usług świadczonych przez przedsiębiorstwa gospodarki komunalnej.

§ 17. Upoważnia się Ministra Finansów do rozciągnięcia przepisów niniejszej uchwały na przedsiębiorstwa nie określone w § 1 ust. 1 i § 5 ust. 1.

§ 18. Upoważnia się Ministra Finansów do wydawania szczegółowych przepisów w zakresie:

- 1) składania przez właściwych ministrów wniosków o objęcie dotacjami przedmiotowymi artykułów produkowanych przez nadzorowane przez nich i podległe im przedsiębiorstwa,
- 2) zasad i trybu finansowania oraz kontroli udzielania dotacji przedmiotowych z kredytów budżetu centralnego,
- 3) zasad, trybu i kontroli finansowania dotacji przedmiotowych z podatku obrotowego, przypadającego od przedsiębiorstw państwowych objętych planowaniem centralnym,
- 4) zasad i trybu dokonywania zmian dotacji przedmiotowych w ciągu roku.

§ 19. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1967 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

345

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU NAUKI I TECHNIKI

z dnia 1 grudnia 1966 r.

w sprawie uprawnienia Instytutu Ekonomiki Rolnej do nadawania stopnia naukowego doktora.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o stopniach i tytułach naukowych (Dz. U. Nr 14, poz. 101) zarządza się, co następuje:

§ 1. Instytut Ekonomiki Rolnej uprawniony jest do nadawania stopnia naukowego doktora nauk ekonomicznych.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1966 r.

Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki: E. Szyr
Wiceprezes Rady Ministrów

346

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 15 grudnia 1966 r.

w sprawie zasad gospodarki finansowej generalnych dostawców podporządkowanych Ministrowi Przemysłu Ciężkiego i Ministrowi Górnictwa i Energetyki.

Na podstawie §§ 55 i 59 uchwały nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłowych i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstwach objętych planowaniem central-

nym (Monitor Polski Nr 61, poz. 316), §§ 51 i 55 uchwały nr 277 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń budownictwa i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstwach obję-

tych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 317), § 1 ust. 3 pkt 2 i § 8 ust. 1 uchwały nr 367 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie organizacji dostaw kompletnych obiektów przeznaczonych na eksport oraz § 5 ust. 4 zarządzenia nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1965 r. w sprawie zasad, zakresu, obowiązków i trybu działania generalnych dostawców oraz zasad ich współpracy z bezpośrednimi producentami maszyn i urządzeń inwestycyjnych — zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu jest mowa:

- 1) o generalnych dostawcach — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwa lub inne jednostki organizacyjne działające według zasad rozrachunku gospodarczego, którym nadane zostały uprawnienia do realizowania dostaw kompletnych obiektów w określonej dziedzinie na podstawie uchwały nr 367 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów w sprawie organizacji dostaw kompletnych obiektów przeznaczonych na eksport bądź zarządzenia nr 12 Prezesa Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1965 r. w sprawie zasad, zakresu, obowiązków i trybu działania generalnych dostawców oraz zasad ich współpracy z bezpośrednimi producentami maszyn i urządzeń inwestycyjnych,
- 2) o kompletnym obiekcie — należy przez to rozumieć całość dostaw i usług objętych umową zawartą między generalnym dostawcą a odbiorcą,
- 3) o odbiorcach — należy przez to rozumieć właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego w wypadku dostaw kompletnych obiektów na eksport lub inwestorów w wypadku takich dostaw na potrzeby krajowe,
- 4) o poddostawcach — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwa wykonujące na podstawie bezpośredniego zamówienia generalnych dostawców dostawy lub usługi, przeznaczone dla kompletnego obiektu.

§ 2. 1. Gospodarkę finansową przedsiębiorstw wykonujących zadania generalnego dostawcy — w zależności od tego, które z niżej określonych przepisów ich obowiązują — regulują zasady określone:

- 1) uchwałą nr 276 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń przemysłowych i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 316),
- 2) uchwałą nr 277 Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej zjednoczeń budownictwa i zgrupowanych w nich państwowych przedsiębiorstw objętych planowaniem centralnym (Monitor Polski Nr 61, poz. 317) lub
- 3) zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 20 listopada 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej niektórych przedsiębiorstw zbytu i zaopatrzenia (Monitor Polski Nr 65, poz. 366),

ze zmianami określonymi w niniejszym zarządzeniu w odniesieniu do działalności polegającej na wykonywaniu zadań generalnego dostawcy.

2. Do działalności zjednoczeń polegającej na wykonywaniu poprzez wyodrębnioną komórkę organizacyjną zjednoczenia, działającą według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, zadań generalnego dostawcy mają zastosowanie przepisy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 20 listopada 1965 r. w sprawie gospodarki finansowej niektórych przedsiębiorstw zbytu i zaopatrzenia (Monitor Polski Nr 65, poz. 366) ze zmianami określonymi w niniejszym zarządzeniu.

§ 3. Przedsiębiorstwa lub inne jednostki organizacyjne, które wykonywać będą zadania generalnego dostawcy rów-

noległe do innych swych zadań, obowiązane są do wykonywania zadań generalnego dostawcy przez wyodrębnioną komórkę organizacyjną, prowadzoną według zasad pełnego lub ograniczonego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

§ 4. 1. Zapasy maszyn i urządzeń zakupionych przez generalnego dostawcę od poddostawców dla kompletnego obiektu oraz usługi wykonane przez poddostawców dla tych obiektów są finansowane w całości kredytem bankowym, nie podlegają one pokryciu funduszami własnymi w obrocie. Analogicznie traktuje się maszyny, urządzenia i usługi wykonane we własnym zakresie dla kompletnego obiektu przez przedsiębiorstwo będące generalnym dostawcą, a ujęte odpowiednią fakturą wewnętrzną.

2. W razie niedotrzymania przez generalnego dostawcę umownego terminu dostawy kompletnego obiektu, kredyty, o których mowa w ust. 1, podlegają przeniesieniu na kredyty przeterminowane w trybie ustalonym w instrukcjach bankowych.

3. Dostawy i usługi, o których mowa w ust. 1, należy ewidencjonować w zespole 3 Jednolitego planu kont na wyodrębnionym koncie „Dostawy i usługi dla kompletnych obiektów” i wykazywać w sprawozdawczości w odrębnej pozycji.

§ 5. Banki są upoważnione do udzielania generalnym dostawcom — na zasadach ustalonych dla kredytów na należności — kredytów na finansowanie:

- 1) kosztów działalności generalnych dostawców, związanych z kompletacją maszyn i urządzeń, do wysokości należnych generalnym dostawcom marż nie rozliczonych z odbiorcami,
- 2) należności generalnych dostawców potrącanych w fakturach częściowych za poszczególne zakończone elementy scalone zgodnie z przepisami regulującymi rozliczenia za kompletne obiekty.

§ 6. Przedsiębiorstwa, które funkcje generalnego dostawcy realizują równoległe do innych swych zadań, zobowiązane są wyodrębniać w swej księgowości dochody i koszty związane z działalnością generalnego dostawcy. Do kosztów tych zalicza się w szczególności: koszty administracyjno-gospodarcze, koszty transportu i magazynowania, koszty reklamy, koszty obsługi finansowej, koszty reprezentacyjne.

§ 7. 1. Generalni dostawcy w miarę dokonywania za pomocą faktur rozliczeń z odbiorcami tworzą w ciężar kosztów własnych sprzedaży kompletnych obiektów:

- 1) fundusz ryzyka,
- 2) fundusz gwarancyjny.

Fundusze te są tworzone w wysokości kwot naliczanych odbiorcom w fakturach z tytułu narzutów na fundusz ryzyka i fundusz gwarancyjny.

2. W umowach o dostawę kompletnych obiektów ustala się narzuty na fundusz ryzyka i fundusz gwarancyjny w kwotach obliczonych zgodnie z odrębnymi przepisami.

§ 8. 1. Z funduszu ryzyka pokrywane są wydatki generalnego dostawcy, związane z:

- 1) przeróbkami urządzeń o nietypowej konstrukcji i nie produkowanych seryjnie oraz dodatkowymi poprawkami w tych urządzeniach, wynikłymi w trakcie montażu lub prób funkcjonowania obiektu,
- 2) karami umownymi lub odszkodowaniami płaconymi odbiorcom z tytułu nieoddania w terminie obiektu do eksploatacji, spowodowanego opóźnieniami dostaw zawniesionymi przez poddostawców — w części przekraczającej kary umowne oraz odszkodowania otrzymane lub należne generalnemu dostawcy od poddostawców,
- 3) stratami spowodowanymi deprecjacją maszyn i urządzeń zakupionych przez generalnego dostawcę na skład, a to w związku z § 2 ust. 4 uchwały nr 367 Komitetu Ekono-

micznego Rady Ministrów z dnia 28 listopada 1964 r. w sprawie organizacji dostaw kompletnych obiektów przeznaczonych na eksport,

4) dodatkowymi kosztami wynikającymi z konieczności usunięcia skutków stwierdzonych w toku realizacji błędów projektowych i konstrukcyjnych, jeżeli dokumentacja projektowa lub konstrukcyjna została sporządzona przez poddostawcę.

2. Z funduszu gwarancyjnego pokrywane są wydatki generalnego dostawcy, związane z:

- 1) kosztami usunięcia stwierdzonych w okresie gwarancji usterek i ukrytych wad dostarczonych maszyn i urządzeń bądź ich wymiany w razie nieopłacalności dokonywania przeróbek,
- 2) odszkodowaniami lub karami umownymi, płaconymi odbiorcom z tytułu nieosiągnięcia przewidzianych w umowie technicznych zdolności produkcyjnych obiektu i parametrów techniczno-ekonomicznych bądź w związku z udzieleniem odbiorcom opustu od ceny na skutek oddania do użytku obiektu o niższej zdolności produkcyjnej lub obiektu charakteryzującego się parametrami techniczno-ekonomicznymi gorszymi od ustalonych w umowie,
- 3) dodatkowymi kosztami, poniesionymi w okresie gwarancji w celu doprowadzenia kompletnego obiektu do przewidzianych w umowie zdolności produkcyjnych oraz parametrów techniczno-ekonomicznych.

3. Koszty, odszkodowania, kary umowne i opusty, o których mowa w ust. 2, obciążają fundusz gwarancyjny w wysokości nakładów i wydatków poniesionych przez generalnego dostawcę, w części przekraczającej odszkodowanie i kary umowne otrzymane lub należne generalnemu dostawcy od poddostawców.

4. Fundusz ryzyka może być wykorzystany na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 1, dotyczących różnych umów. Ta sama zasada dotyczy funduszu gwarancyjnego w zakresie wydatków, o których mowa w ust. 2. Sposób ewidencji powinien umożliwić ujęcie rzeczywistych wydatków pokrywanych z funduszu ryzyka lub gwarancyjnego według umów, w związku z których realizacją one powstały.

5. Środki funduszy ryzyka i gwarancyjnego gromadzi się na odrębnych oprocentowanych rachunkach bankowych. Nie wykorzystane w ciągu roku środki tych funduszy przechodzą na rok następny.

6. Jeżeli środki zakumulowane na rachunku funduszu ryzyka lub gwarancyjnego okażą się niewystarczające dla pokrycia zobowiązań generalnego dostawcy określonych w ust. 1 i 2, bank może generalnemu dostawcy udzielić kredy-

tu antycypacyjnego na poczet przyszłych odpisów na fundusze do wysokości 50% planowanych na dany rok odpisów. Na przejściowe zasilenie funduszy ryzyka i gwarancyjnego mogą być udzielane także pożyczki z funduszu rezerwowego jednostki nadrzędnej.

7. Jeżeli środki funduszu ryzyka lub gwarancyjnego, pozostałe na dzień 31 grudnia, przekroczą dwukrotnie odpisy planowane na dany rok, dyrektor przedsiębiorstwa upoważniony jest do przelania nadwyżki w całości lub w części na fundusz rozwoju, a w odniesieniu do przedsiębiorstw nie tworzących funduszu rozwoju — na fundusz inwestycyjno-remontowy.

8. W razie likwidacji działalności generalnego dostawcy pozostałości funduszy ryzyka i gwarancyjnego podlegają odprowadzeniu na fundusz rezerwowego jednostki nadrzędnej.

§ 9. 1. Dodatkowe koszty ponoszone przez generalnego dostawcę w toku realizacji umowy, a wynikłe z konieczności usunięcia skutków stwierdzonych w toku realizacji błędów projektowych i konstrukcyjnych (o ile dokumentacja projektowa lub konstrukcyjna została sporządzona przez generalnego dostawcę we własnym zakresie), oraz kary umowne lub odszkodowania płacone przez generalnego dostawcę z tytułu nieoddania w terminie obiektu do użytku (z wyjątkiem wypadków określonych w § 8 ust. 1 pkt 2) — pokrywane są w ciężar strat nadzwyczajnych generalnego dostawcy.

2. Koszty dodatkowe związane z usunięciem błędów, dokonaniem przeróbek, usunięciem usterek lub dokonaniem poprawek w maszynach i urządzeniach wyprodukowanych przez przedsiębiorstwo będące generalnym dostawcą są pokrywane ze środków obrotowych i obciążają koszty własne produkcji przedsiębiorstw bądź — jeżeli przedsiębiorstwo tworzy fundusz napraw gwarancyjnych — obciążają ten fundusz. Przepis ten nie dotyczy maszyn o nietypowej konstrukcji i nie produkowanych seryjnie.

3. Generalny dostawca obowiązany jest dochodzić od swoich poddostawców odszkodowania za poniesione straty, jeżeli powstały one na skutek niedopełnienia przez nich warunków umów w zakresie dostaw i usług.

§ 10. Minister Przemysłu Ciężkiego i Minister Górnictwa i Energetyki, każdy w swoim zakresie, wydadzą w porozumieniu z Ministrem Finansów przepisy w sprawie zasad ewidencji księgowej działalności generalnego dostawcy.

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

347

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 20 grudnia 1966 r.

w sprawie zezwolenia na wnoszenie pieniędzy polskich i krajowych książeczek oszczędnościowych na statki morskie i na znoszenie ich z tych statków.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 1 w związku z art. 19 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pisemnie upoważnionym pracownikom przedsiębiorstw, posiadającym zezwolenie dewizowe na wypłatę pieniędzy polskich kapitanom statków morskich bandery obcej z tytułu zaliczki kapitańskiej, zezwala się na wnoszenie pieniędzy polskich stanowiących taką zaliczkę na odnośny statek morski bandery obcej oraz na powrotne znoszenie

ze statku na ląd pieniędzy polskich stanowiących pozostałość z zaliczki kapitańskiej.

2. Członkom załogi statku morskiego bandery obcej zezwala się na znoszenie na ląd pieniędzy polskich otrzymanych przez nich na statku z zaliczki kapitańskiej oraz na powrotne wnoszenie ich na statek.

3. Zezwolenie na wnoszenie pieniędzy, o którym mowa w ust. 1 i 2, nie uprawnia do wywozu tych pieniędzy z Polski.